

Τοιοῦτός ἐστιν ὁ βίος ἀνδρός, ὅστις δὲν εἶχε μὲν τὰ ἀναγκαιῶντα προσόντα, ὥστε τὰ ἔργα του νὰ ἀποτελέσωσιν ἐποχὰς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μουσικῆς, οἷα π. χ. ὁ Don Juan τοῦ Μοζάρτ, ὁ Freischütz τοῦ Βέρπερ, ὁ Γουλιέλμος Τέλλος καὶ ἡ Σεμίραμις τοῦ Ροσσίνι καὶ ὁ Taubhauser τοῦ Βάγνερ. Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως εἰς τῶν μαλιστα τιμησάντων τὴν τέχνην δι' ἔργων, ἅτινα ἀποδεικνύουσι μέχρι τίνος δύναται ν' ἀρθῇ ἡ μουσικὴ ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν μυχαιτέρων τῆς καρδίας αἰσθημάτων, τῶν ἀλγηδόνων τῆς ψυχῆς, τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀπελπισίας, τῆς μετάνοιας. Οὐδεὶς μουσουργὸς ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ παραστήσῃ τὸν ἔρωτα ἐν τῇ ἰδανικῇ αὐτοῦ τελειότητι, ὅποιον ὁ Βελλίνης περιέγραψεν ἐν τῇ *Nôrrma*. Ὁ Βέρδης, ὁ μόνος ἴσως ἄξιος διάδοχος τοῦ Ροσσίνι Βελλίνης, καὶ Λονιζέτη, κεκτημένος πνεῦμα ἰδιόρρυθμον καὶ ἱκανὰ πλεονεκτήματα, παριστᾷ τὸν ἔρωτα μεγαλοπρεπῆ μὲν καὶ ζωηρόν, ἀλλὰ πάντοτε ὑλικώτερον καὶ διὰ τοῦτο ἥκιστα ἰδανικὸν καὶ ὑψηλόν. Καὶ αὐτὸς ὁ Ροσσίνης, ὅστις ἐντὸς δεκαπέντε ἐτῶν ἠτύχησε διὰ τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ πνεύματος νὰ ἀνακαλύψῃ νέαν ὁδὸν ἐν τῇ μελοδραματικῇ τέχνῃ καὶ ὅστις παραγαγὼν τὸν Γουλιέλμον Τέλλον καὶ φθὰς εἰς τοιοῦτον ὕψος, ὅποιον δὲν ἠδύνατο ἐκ δευτέρου νὰ προσεγγίσῃ, ἀπηρνήθη τὸ θέατρον ἰδιωτεύων μέχρι σήμερον, ἱκανῶς ὑπολείπεται τοῦ Βελλίνης, ὅταν πρόκηται νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀκροατὴν, ἐρμηνεύων τὰ πάθη εἴτε εὐτυχούς, εἴτε ἀτυχούς ἔρωτος. Εὐφυῆς τις Γάλλος μάλιστα, προκειμένης συγκρίσεως μεταξὺ τοῦ Ροσσίνι καὶ Βελλίνης ὡς πρὸς τὴν ἐκφράσιν τοῦ ἔρωτος, ὀρθῶς εἶπεν, ὅτι ὁ μὲν Ροσσίνης προσποιεῖται τὸν ἐρωτόληπτον, ὁ δὲ Βελλίνης ἀγαπᾷ (*Rossini fait l'amour, Bellini aime*). Καὶ πραγματικῶς ὁ ἔρως ἐστὶν ἡ βᾶσις τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βελλίνης, ὁ ἔρως, ὃν αἰείποτε προσεπάθει νὰ εἰκονίζῃ, διότι αἰείποτε τὸν ἐκλείεν ἐν ἑαυτῷ. Ἡ κατὰ τοῦτο ὑπεροχὴ τῆς μελαγχολικῆς καὶ ὑψηλῆς μουσικῆς τοῦ Βελλίνης ἀνέδειξεν αὐτὸν αἰφνης μεταξὺ τῶν πρώτων μουσουργῶν τῆς ἐποχῆς του, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ σχεδὸν εἰς τὰς ἀναποφεύκτους ἀποτυχίας ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ

σταδίου καὶ χωρὶς ν' ἀγωνισθῇ ἐπὶ μακρὸν πρὸς ἄλλους τε καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Ροσσίνην, ὅστις ἤδη πανταχοῦ ἐθριάμβευσεν. Ὁ Βελλίνης οὐδόλως ἐπηρεασθὲν ἐκ τοῦ κρότου, ὃν ἐπέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ροσσίνι, διότι μόνος τὰς ἰδικὰς του ἐρμηνεύσεις ἤκουεν. Ἐὰν δὲ μείζονα μελέτην κατέβαλλε περὶ τὴν συνοργάνωσιν, ἐὰν ἐμάνθανε τὴν τέχνην τῆς ἀναπτύξεως τῶν καθαρῶν καὶ πάντοτε πρωτοτύπων μελωδιῶν του, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν μονοτονίαν καὶ προσποκτήσῃ τὸ ὕψος ποικιλίαν τερπνὴν καὶ λάμψιν παλυτελῆ, οἷαν ὁ Ροσσίνης παρέχει ἐν ταῖς μελωδίαις του, βεβαίως ὁ Σικελὸς μουσουργὸς ὑπερήφανος θὰ ἔφθανε πλησίον τοῦ Μοζάρτ καὶ πολὺ θὰ ἐσκυθρόπαζεν ὁ Ροσσίνης, ὁ τοσαῦτον εἰσέτι ἀνευφημούμενος. Ἀλλ' ὁ Βελλίνης ἦτο μᾶλλον ποιητὴς ἢ μουσουργὸς καὶ εὐλόγως ἐκλήθη παρὰ πολλῶν *Πετράρχας* τῆς μουσικῆς, ὁ δὲ μέγιστος ἔπαινος αὐτοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ Arthur Pougin, εἶνε ὅτι μετὰ τριάκοντα ἔτη τὰ ἄσματά του συγκινοῦσιν ἔτι καὶ δὲν δύναται τις νὰ τὰ ἀκούσῃ πάλιν χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Φ Ρ Ε Ι Δ Ε Ρ Ι Κ Ο Σ

Κ Α Ι

BERNERETTA.

Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. Δ'.)

VIII

Εἰς τί χρησιμεύει νὰ προσποιῆται τις τὸν ἀδιάφορον, ὅταν ἀγαπᾷ; Διὰ νὰ πάσχῃ σκληρῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἀλήθεια τὸν κυριεύει; Ὁ Φρειδερίκος πολυλάκις ὠρχίσθη ὅτι δὲν θὰ ζηλοτυπῇ τὴν

Βερνερέτταν, τὸ ἐπανελάβε τασάκις ἐνώπιον τοῦ φίλου του, καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἐπίστευσεν. Ἀπεσύρθη λοιπὸν εἰς τὸ κατάλυμά του ὑποψιθυρίζων τετραχορίαν τινά.

Ἐχει ἄλλον ἐραστὴν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τόσῳ καλλίτερον δι' αὐτήν· ἰδοὺ ὁ, τι νύχον, τοῦ λοιποῦ θά ἦμαι ἡσυχος.

Ἀλλὰ μόλις ἀφίχθεις εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του, ἡσθάνθη θανάσιμόν τινα ἀδυναμίαν, ἐκάθισε στηρίζας τὸ μέτωπον εἰς τὰς χεῖράς του, ἵνα καταστείλῃ τὴν ιδέαν του. Μετ' ἀνωφελῆ ὁμως πάλιν ἡ φύσις ὑπερίσχυσεν, ἐσηκώθη τὸ πρόσωπον ἔχων καταβεβρεγμένον ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐδοκίμασε παρηγορίαν τινὰ ὁμολογῶν εἰς ἑαυτὸν ὁ, τι ἡσθάνετο.

Χαύνωσίς τις διεδέχθη τὴν σφοδρὰν ταύτην κίνησιν· ἡ ἐρημία τῷ ἐφάνη ἀφόρητος καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διῆλθε τὸν καιρὸν του εἰς ἐπισκέψεις καὶ ἀσκόπους εκδρομάς, ὅτε μὲν δοκιμάζων νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀμεριμνησίαν, ἣν ὑπεκρίνετο, ὅτε δ' ἐγκατελειπόμενος εἰς τυφλὴν ὁργὴν, εἰς σχεδὸν ἐκδικήσεως, ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς τὸν ἐκυρίευσεν· ἐνεθυμείτο τὴν ὀλεθρίαν περίστασιν, ἣτις συνώδευσε τὴν γένεσιν τοῦ ἔρωτός του· τὸ ὀλέθριον τοῦτο παράδειγμα ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ ἐννοῶ, ἔλεγε τῷ Γεράρδῳ· δὲν ἐκπλήττομαι ὅτι ἐπιθυμεῖ τις τὸν θάνατον εἰς παρομοίας περιστάσεις, δὲν φονεύεται τις διὰ μίαν γυναῖκα, ἀλλὰ διότι εἶναι ἀνωφελές καὶ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τοιοῦτοτρόπως ὑποφέρων, οἷαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀφορμή».

Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὸν φίλον του, ἔν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀπελπισίας του, καὶ πολὺ τὸν ἠγάπα, ἵνα τὸν ἐγκαταλείψῃ. Εὗρε τὸ μέσον, δι' ἰσχυρῶν προστασιῶν, ἅς οὐδέποτε εἰς ἑαυτὸν μετεχειρίσθη, νὰ προσκολλήσῃ τὸν Φρειδερίκον εἰς πρεσβείαν τινά. Παρουσιάσθη πρωῒαν πινά εἰς αὐτὸν μὲ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἔν' ἀναχωρήσῃ.

— Τὰ ταξείδια, τῷ εἶπεν, εἶναι τὸ καλλίτερον, τὸ μοναδικὸν φάρμακον κατὰ τῆς πικρίας· διὰ ν' ἀποφασίσῃς ν' ἀφίσῃς τοὺς Παρισίους, ἐζήτησα θέσιν τινά καὶ χάρις τῷ Θεῷ ἐπέτυχα. Ἐάν ἔχῃς θάρρος, θ'

ἀναχωρήσῃς ἀμέσως διὰ Βέρνην, ὅπου το ὑπουργεῖον σ' ἀποστέλλει.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐδίστασε ποσῶς. Εὐχαρίστησε τὸν φίλον του καὶ ἀπησχολήθη ἀμέσως εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεών του. Ἐγραψεν εἰς τὸν πατέρα του διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὰ νέα του σχέδια καὶ τῷ ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσίν του εἰς ταῦτα· ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ· ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν τὰ χρέη του ἐπληρώθησαν· οὐδὲν δ' ἐκώλυε πλέον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φρειδερίκου, διὸ καὶ διευθύνθη νὰ λάβῃ τὸ διαβατήριόν του.

Ἡ Δεσποινὶς Δαρσὺ τῷ ἔκαμνε ἀπείρους ἐρωτήσεις, ἀλλ' οὗτος δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀποκριθῇ. Ἐπειδὴ ἐνόσῳ μὲν οὐδόλως διέκρινε τὰ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του, ἦτο πρόθυμος ἐξ ἀδυναμίας νὰ εὐχαριστῇ τὴν περιέργειαν τῆς νέας αὐτοῦ ἐμπειπιστευμένης. Ἀλλὰ ὅτε, τοῦ πάθους του ὄντος ἤδη ἀληθεστάτου, δὲν συγκατετίθετο νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, διότι ἔγνων τὸν ἐκ τῆς θέσεώς του κίνδυνον, ἐνόησε πόσον τὸ συμφέρον, ὅπερ δι' αὐτὸ ἐλάμβανεν ἡ Δεσποινὶς Δαρσὺ ἦτο μάταιον. Ἐπραξε λοιπὸν ὁ, τι πράττωσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς παρομοίας περιστάσεις· διὰ νὰ βοηθήσῃ δὲ ἑαυτὸν πρὸς ἰασίν του, ἰσχυρίσθη ὅτι ἦτο τεθεραπευμένος, ὅτι ἐρωμένη τις ἠδυνήθη νὰ τὸν διασκεδάσῃ, ἀλλ' ὅτι ἦτο εἰς ἡλικίαν πλέον νὰ σκέπτηται περὶ σπουδαιοτέρων πραγμάτων. Ἡ Δεσποινὶς Δαρσὺ, ὡς δύναται τις νὰ πιστεύῃ, δὲν ἐνέκρινε τοιαῦτα αἰσθήματα· σπουδαῖον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον μόνον τὸν ἔρωτα ἔβλεπε, τὰ λοιπὰ τῇ ἐφάνοντο καταφρονητέα. Τοιοῦτοι ἦσαν τοῦλάχιστον οἱ λόγοι της. Ὁ Φρειδερίκος τὴν ἄφηνε νὰ ὁμιλῇ, καὶ συνεφώνησεν ἐξ ἀδυσφροσύνης μετ' αὐτῆς, ὅτι δὲν ἤθελε ποτὲ ἀγαπήσῃ, ἐνῷ ἡ καρδία του τῷ ἔλεγεν ὅλως τὸ ἐναντίον καὶ, δεικνύων ἑαυτὸν ὡς ἄστατον, ἠθέλησε νὰ μὴ ψευσθῇ.

Ὅσῳ δὲ ὀλιγώτερον ἡσθάνετο θάρρος, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἔσπευδε ν' ἀναχωρήσῃ· δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν ἐκ τινος ιδέας κατεχούσης αὐτόν. Ποῖος ἦτο ὁ νέος ἐραστής τῆς Βερνερέττας; Τί ἔκαμνεν αὕτη; Ἐπρεπε νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἐπανίδῃ αὐτήν ἔτι ἅπαξ; Ὁ Γεράρδος δὲν ἦτο τῆς

γνώμης ταύτης ὅμως, διότι εἶχεν ὡς ἀξίωμα τὸ νὰ μὴ ἀφίνη τις πράγμα τι ἡμιτελές· ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ὁ Φρειδερίκος ἀπεφάσισε ν' ἀπομακρυνθῇ, τὸν συνεβούλευε νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα. «Τί θέλεις νὰ μάθῃς; τῷ ἔλεγεν· ἢ ἡ Βερνερέττα δὲν θὰ σὲ εἴπῃ οὐδὲν, ἢ θὰ παραποιήσῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀφοῦ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἄλλος ἔρος κατέχει αὐτήν, πρὸς τί νὰ ὁμολογήσῃς τὸν ἰδικόν σου; Οὐδέποτε γυνὴ εἶναι εἰλικρινὴς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετ' ἀρχαίου ἔραστοῦ, μάλιστα ὅταν πᾶσα συνδιαλλαγὴ ᾖ ἀδύνατος. Τί ἐλπίζεις ἄλλως τε; Δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον».

Ὁ Γεράρδος ἐπὶ τούτου ἐξεφράζετο οὕτω σκληρῶς, διὰ νὰ δώσῃ ὀλίγην ἰσχὺν εἰς τὸν φίλον του. Εἰς τοὺς ἀγαπήσαντας ἐναπόκειται νὰ κρίνωσι περὶ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο νὰ παραξώσιν οἱ λόγοι οὗτοι ἀποτελέσματος, ἀλλὰ πολλοὶ ἠγάπησαν χωρὶς νὰ μάθουν τὸ ποιοῦτον· οἱ δεσμοὶ τοῦ κόσμου τούτου, οἱ μᾶλλον ἰσχυρότεροι, λύονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τοῦ χρόνου. Τινὲς μόνον θραύονται· ὅσων ἡ ἀπουσία, ἡ στενοχωρία, ὁ κόρος ἐχαλάρωσαν βαθμηδὸν τοὺς ἔρωτας, δὲν δύνανται νὰ φαντασθῶν ὅ,τι ἤθελον δοκιμάσει, ἂν αἰφνιδίως προσεδάλλοντο οἱ ἔρωτές των. Ἡ ψυχροτέρα καρδιά καθαιμάτουται καὶ ἀνοίγεται εἰς τὸ κτύπημα τοῦτο· ὁ εἰς τοῦτο ἀναισθητῶν δὲν εἶναι πλέον ἄνθρωπος· ἐξ ὅλων τῶν πληγῶν, ὅς ὁ θάνατος μᾶς προξενεῖ ἐνταῦθα πρὶν ἢ μᾶς καταδιᾶλλει, αὕτη εἶναι ἡ βαθυτέρα. Πρέπει νὰ ἔχωμεν παρατηρήσει μὲ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὺς τὸ μερδεῖαμα ἐρωμένης, ἵνα ἐννοήσωμεν τὰς λέξεις αὐτάς — αὕτη δὲν σ' ἀγαπᾷ πλέον. — Πρέπει ἐπὶ πολὺ νὰ ἐδακρύσαμεν διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα τοῦτο· εἶναι θλιβερά πείρα· ἐὰν ἤθελον ἀποπειραθῇ νὰ δώσω ἰδέαν τινὰ τούτων εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας, θὰ τοῖς ἔλεγον ὅτι ἀγνοῶ, ὁποῖον τῶν δύο εἶναι σκληρότερον, ἐνεκα ἀστασίας, ἢ ἐνεκα θανάτου ν' ἀπολέσῃ τις αἰφνης τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπᾷ.

Ὁ Φρειδερίκος οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς αὐστηρὰς συμβουλὰς τοῦ Γεράρδου, ἀλλ' ἐνστικτόν τι, τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἰσχυρότερον, ἐπάλλαιεν ἐνδομύχως ἐναντίον τῶν συμβουλῶν τούτων· ὠμίλησεν ὅθεν κατ'

ἄλλον τρόπον, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελεν, οὐδὲ τί ἐκ τούτου ἠδύνατο νὰ προκύψῃ, ἐζήτησε μέσον, νὰ λάβῃ ὅπως δήποτε εἰδήσεις ἐκ τῆς φίλης της. Ἐφερε δακτυλίδιον ἀρκετὰ ὠραῖον, ὅπερ ἡ Βερνερέττα πολλάκις μὲ ἐπιθυμίας ὄμμα παρετήρησε· καὶ μολονότι πολὺ τὴν ἀγάπα, οὐδέποτε ὅμως ἀπεφάσισε νὰ τῇ δώσῃ τὸ κειμήλιον τοῦτο, ὅπερ παρὰ τοῦ πατρὸς του εἶχε λάβει· τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Γεράρδον, λέγων ὅτι ἀνῆκε τῇ Βερνερέττα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν ἰδίαν, καθόσον ἔλεγε, τὸ εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν οἰκίαν του· ὁ Γεράρδος ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴν ταύτην, ἀλλ' οὐδόλως ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐκτέλεσίν της· πλὴν, τοῦ Φρειδερίκου ἐπιμένοντος, ἐνέδωκε τέλος.

Πρωῖαν τινὰ ἐξῆλθον ὁμοῦ οἱ δύο φίλοι, καὶ ἐνῶ ὁ Γεράρδος ἐπορεύετο παρὰ τῇ Βερνερέττα, ὁ Φρειδερίκος ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς Κεραμεικόν· ἀνέμιχθη μετὰ δυσαρρεσκείας εἰς τὸ πλῆθος τῶν περιδιαβαζόντων, διότι μετὰ λύπης ἀπεχωρίζετο οἰκογενειακοῦ λειψάνου τοσούτον τιμαλφοῦς. Καὶ τί καλὸν ἀνέμενεν ἐκ τούτου; τί ἤθελε μάθει πρὸς παρηγορίαν του; Ὁ Γεράρδος ἐπορεύετο νὰ ἴδῃ τὴν Βερνερέτταν, καὶ ἂν λόγος τις, δάκρυά τινα τῇ ἐξέφευγον, δὲν ἤθελε νομίσαι συμφέρον νὰ μὴ εἴπῃ τι περὶ τούτου; ὁ Φρειδερίκος παρετήρει τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου, ἀναμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ ἴδῃ ἐπανερχόμενον τὸν φίλον του μὲ ἦθος ἀδιάφορον· τί σημαίνει; θὰ ἔβλεπε τὴν Βερνερέτταν, ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴν εἶχέ τι νὰ εἴπῃ· πῶς οἶδεν τί ἡ τύχη δύναται νὰ πράξῃ; ἴσως ἤθελε μάθει πολλὰ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὅσῳ δὲ πλεῖον ἐβράδυνε νὰ φανῇ ὁ Γεράρδος, τοσούτω περισσότερο ὁ Φρειδερίκος ἠλπίζεν.

Ἐν τούτοις ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς, τὰ δένδρα ἤρχιζαν νὰ πρασινίσουν. Ὑπάρχει δένδρον τι εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὀνομαζόμενον — τὸ δένδρον τῆς 20 Μαρτίου. — Εἶναι κασταναῖα τις, ἣτις, λέγουν, ἦνθει τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, καὶ ἦτις ὅλα τὰ ἔτη ἀνθεῖ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν· ὁ Φρειδερίκος πολλάκις ὑπ' αὐτὸ τὸ δένδρον ἐκαθέσθη, καὶ κατὰ συνή-

θειαν, ὄνειροπολῶν ἐπέστρεψεν ἐκεῖ. Ἡ κα-
 σταναία ἦτο πιστὴ εἰς τὸ ποιητικόν της ἐ-
 πώνυμον, οἱ κλάδοι της διέχεον τὰς πρῶ-
 τας τοῦ ἔτους εὐωδίας· γυναῖκες, παιδιά
 καὶ νέοι περιεφέροντο καὶ ἡ φαιδρότης τοῦ ἔα-
 ρος ἐνετυποῦτο εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα· ὁ Φρει-
 δερίκος ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ
 τοῦ ταξιδείου του, περὶ τοῦ τόπου, ὃν ἤ-
 θελεν ἰδεῖ, ἀνησυχία τις ὁμως μεμιγμένη μετ'
 ἐλπίδος ἀκουσίως τὸν ἐτάραττε, τὰ περι-
 κυκλοῦντα αὐτὸν ἐφαίνοντο ὅτι τὸν ἐκά-
 λουν εἰς νέαν ὑπαρξίν· ἐσκέφθη περὶ τοῦ
 πατρὸς του, οὗτινος ἦτον ἡ ὑπερηφάνεια
 καὶ τὸ στήριγμα, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν
 εἶχε δεχθῇ, ἀφ' ἧς ἐν τῷ κόσμῳ εἰσῆλθεν,
 ἡ ἐνδείγματα φιλοστοργίας· βαθμυδὸν ἰδέ-
 αι γλυκύτεραι, ἀγιώτεραι κατέλαβον τὸ
 πνεῦμά του· τὸ ἐνώπιον του διασταυ-
 ρούμενον πλῆθος τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ τὴν
 ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀστασίαν τῶν πραγμά-
 των. Ὅντως δὲν εἶναι παραδοξὸν θέαμα τὸ
 πλῆθος, ὅταν σκέπτηται τις, ὅτι ἕκαστον
 ὃν ἔχει τὴν εἰμαρμένην του; Ὑπάρχει τι ду-
 νάμενον νὰ δώσῃ ἡμῖν καλλιτέραν ἰδέαν
 τῆς ἀξίας μας, καὶ τοῦ τί ἐσμὲν ἀπέναντι
 τῆς προνοίας; Πρέπει νὰ ζῶμεν, ἐσκέφθη
 ὁ Φρειδερίκος, πρέπει νὰ ὑποταττώμεθα εἰς
 τὸν ὑπέρτατον ὁδηγόν, πρέπει μάλιστα νὰ
 προχωρῶμεν, ὅταν ὑποφέρωμεν, διότι οὐ-
 δεὶς γινώσκει ποῦ πορεύεται. Εἶμαι ἐλεύ-
 θερος καὶ πολὺ νέος ἀκόμη, πρέπει ν' ἀνα-
 λάβω θάρρος καὶ νὰ ὑποφέρω ἀγογγύστως.

Ἐνῶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις
 ταύτας, ἐφάνη ὁ Γεράρδος καὶ ἔδραμε πρὸς
 αὐτόν· ἦτον ὠχρὸς καὶ πολὺ συγκεκινημένος.

— Φίλε μου, τῷ λέγει, πρέπει νὰ ὑπά-
 γωμεν ἐκεῖ ταχέως· μὴ χάνωμεν καιρὸν.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν οἶκόν της. Σ' ἐσυμβούλευσα
 ὅ,τι δίκαιον ἐνόμισα, ἀλλ' ὑπάρχουσι πε-
 रिπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ὑπολογισμοὶ εὐρίσκονται
 ἐσφαλμένοι καὶ ἡ σκέψις θεωρεῖται ἄννοια.

— Τί λοιπὸν συμβαίνει; ἀνέκραξεν ὁ
 Φρειδερίκος.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως, ἐλθὲ, ἃς σπεύ-
 σωμεν.

Ἐφθασαν ὁμοῦ εἰς τὸν οἶκον τῆς Βερνε-
 ρέττας.

— Ἀνάβα μόνος, τῷ λέγει ὁ Γεράρδος,

ἐπανέρχομαι μετὰ μίαν στιγμὴν — καὶ ἀ-
 πεμακρύνθη.

Ὁ Φρειδερίκος εἰσῆλθεν· ἡ κλεῖς ἦτο ἐπὶ
 τῆς θύρας, ἥτις ἦτο κλειστή.

— Βερνερέττα, λέγει, ποῦ εἶσαι;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἐπροχώρησεν εἰς τὸ σκότος, καὶ τῇ βο-
 ηθείας πυρᾶς ἡμισθέστου διέκρινε τὴν φίλην
 του, καθημένην κατὰ γῆς πλησίον τῆς ἐστίας.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε. Τί συνέβη;

Ἡ αὐτὴ σιγή.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Ἐγέρθητι, τῇ λέγει· τί κάμνεις ἐδῶ;

Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας
 καὶ ὀπισθοχώρησεν ἐκ τοῦ τρόμου. — Ἡ
 χεῖρ, ἣν ἐκράτει, ἦτο παγωμένη, καὶ σῶμα
 ἄψυχον ἐκυλίσθη εἰς τὰς πόδας του.

Καταπεπληγμένος προσεκάλεσε βρῆθειαν.
 Ὁ Γεράρδος εἰσῆρχετο ἀκολουθούμενος ὑπ'
 ἑνὸς ἱατροῦ· ἤνοιξαν τὸ παράθυρον καὶ με-
 τέφεραν τὴν Βερνερέτταν εἰς τὴν κλίνην της,
 ὁ ἱατρὸς τὴν ἐξήτασεν, ἐκίνησε τὴν κεφα-
 λὴν καὶ ἔδωκε διαταγὰς· τὰ συμπτώματα
 οὐδόλως ἦσαν ἀμφίβολα· ἡ δυστυχὴς κόρη
 ἐδηλητηριάσθη· ἀλλὰ διὰ τίνος δηλητη-
 ρίου; ὁ ἱατρὸς τὸ ἠγνόει καὶ ματαιῶς ἐζή-
 τεῖ νὰ τὸ μαντεύσῃ. Ἠρχισε νὰ ἀφαιμάσῃ
 τὴν ἀσθενῆ. Ὁ Φρειδερίκος τὴν ὑπεστήριζεν
 εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἡ δὲ ἀνοίξασα τοὺς
 ὀφθαλμοὺς καὶ ἀναγνώρισασα αὐτόν, ἔσπᾶ-
 σθη καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὴν ληθαργίαν της.
 Τὴν ἐσπέραν τῇ ἔδωκαν καφφέ· ἐπανῆλθεν
 εἰς ἑαυτὴν ὥσπερ ἐγειρομένη ἐκ βαθέως ὀ-
 νείρου, τὴν ἠρώτησαν τότε ὁποῖον δηλη-
 τήριον μετεχειρίσθη· κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη νὰ
 τ' ὁμολογήσῃ, ἀλλὰ βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ
 ἱατροῦ, τὸ ὁμολόγησεν. Χαλκοῦν κηροπή-
 γιον, τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἔφερε ση-
 μεῖα πολλῶν ῥηνισμάτων, κατέφυγεν εἰς
 τὸ φρικτὸν τοῦτο μέσον, ἵνα αὐξήσῃ τὸ ἀπο-
 τέλεσμα ἀσθενοῦς δόσεως ὀπίου, ἀρνη-
 θέντος τοῦ φαρμακοποιοῦ, πρὸς ὃν εἶχεν
 ἀποτανθῇ, νὰ δώσῃ περισσότεραν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).